

Անուշ ու գարուն չ'ըսեր, իր կայեն ձանը կու բերէ:

ՄԱՅՈՒԱՆ ՎՐԱՅ

Մըտիկ եօլիւմին արեք, եօլիւմին արած զուլումին.
Կու գատե եարն ի եարեն, կու գատե որդեկն ի մօրեն:

ՄԱՅԵՐԳ՝ ՄԵՌԱԾ ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԻ ՄԸ ՎՐԱՅ

Եկո՛ւ քեզ պաղչան թաղենք ու մաղենք հողըդ շարերով,
Յողիդ վրայ ծաղիկ ցանենք ու ցանկենք կարմիր վարդերով:

ԱԿՆԱՅ ՀԱՅՐԵՆՆԵՐ ԶԱՆԱԶԱՆ ՆԻԹԵՐՈՒ ՎՐԱՅ

* * * *

Ա՛յ իմ Մայիսի անձրեւ որ կուգաս կանաչիս վըրայ,
Թե գաս նե կենամ կանաչ, թե չիգաս, երթամ չորանամ:

* * * *

Լեռնե՛ր, իմ խորու ձորեր, ինձի դուր տըւէք, դուրանամ.
Թե չե նե, սապո ու համբեր, որ ես այս տերտին դիմանամ:

* * * *

Լեռնե՛ր, ձեզ երնեկ կուտամ, որ ատենկ բարձր եք մընացեր,
– Մեզի երնեկ չիպիտի, մեր տերտե՛րը շատ կու լինի.
Ամառը տաքուն կ'երինք, ձըմեռն ալ ի մեջ ձուներուն:
Մարիկն է տաքուկ հացիկ, ով ուտե՛ կու կշտացընէ.
Յարիկն է անպակ գինի, ով խըմե՛ կու արբեցընէ.
Աղբարն արեգակ նըման, սար ու ձոր հաւսար կու ցաթէ:

* * * *

Տարին տասներկու ամիս սիրու տեր եմ այս ի լաց.
Արունով հաց եմ նստեր, արցունքով ի կուլ եմ տըւեր:

* * * *

Տերտերս արեւուն ըսեմ, վախնամ թե արեւ չիցաթէ.
Երթամ լուսնըկին ըսեմ, որ ամսե ամսիկ կու նորի: